

2030

Jag sitter här långt ner i underjorden med massa främlingar utan min fru och mina 2 barn. Jag vet inte ens om de lever och jag skriver det här för att underhålla mig själv under den långa väntan, väntan på inget. Det finns inget kvar där ute ingen levande varelse så vitt jag vet.

Allt började som en vanlig dag här i Oregon, jag vaknade som vanligt vid 7 tiden för att gå till jobbet. Jag älskade mitt liv, mitt jobb, min stad, min fru Andie och mina 2 barn, Josefina och Belle som är 7 och 9 år. Det var det jag hade men allt jag behövde för att ha ett bra liv. Jag klev upp gjorde en kopp kaffe medans min fru stod och gjorde frukost till Josefina och Belle. Jag började sedan gå mot mitt jobb, jag jobbade som författare i en byggnad ganska nära där jag bodde. Det var inte förens jag var på jobbet allting började. Jag hade kommit in i personalrummet där tvn stod på.

“ Hej jag måste med tråkig nyheter meddela om att det är nu det händer, världens undergång är på väg. Sök omedelbart upp din närmaste polisstation där de kommer hjälpa dig” hade kvinnan på nyheterna sagt.

Jag kunde inte förstå vad hon precis sagt och stod där i några sekunder tills min kollega kom mot mig med snabba steg.

“ Du måste ta dig härifrån, sök upp din familj och fly” sa han med en stressad röst och sprang samtidigt ut ur byggnaden.

Jag började nu inse och började småspringa mot dörren och ur byggnaden. Det enda jag kunde tänka på nu var att jag skulle hitta min familj.

Jag började med att gå förbi hemma men som jag hade annat var ingen där. Sedan gick jag till polisstationen. Det var fullt med folk, det var kö ända utifrån dörren. Jag försökte trycka mig förbi all folkmassa och ropade samtidigt deras namn. Plötsligt hörde jag en röst i en mikrofon.

“ Hej alla här undrar nog vad som händer och vill nog ha ett svar. Det tredje världskriget mellan USA och Ryssland har eskalerat. De har släppt ut atombomber som har gjort luften radioaktiv. Så idag kommer alla bosättas under jorden, ni alla kommer delas in och hamna på olika ställen.” sa han.

Nu började jag känna paniken var är min familj tänkte jag, jag måste hitta dem. Jag började trycka mig ut ur polisstationen efter ha insett att de inte var där. Det började bli mindre och mindre folk på gatorna och det började mer likna en spökstad. Det enda som fanns var de stora lastbilarna som färdade folk till deras nya hem. Var kunde min familj vara de kanske till och med redan satt i en av lastbilarna. Jag gick hem och satt mig i en av våra bilar och började köra till nästa polisstation där det var tomt. Efter jag hade varit på alla möjliga ställen hade jag börjat ge upp. Jag började tappa hoppet om att hitta dem. Medans jag satt i min bil hoppet om att hitta dem. Medans jag satt i min bil kom en person med poliskläder på sig, han knackade på min ruta.

“ Ursäkta men du måste följa med oss genast det är inte säkert här uppe” sa han.

Jag följde motvilligt med han till hans bil där han körde mig till ett ställe på sidan av stan. Där klev vi ut ur bilen och började gå ner för en lång trappa som leda

oss ner under jorden. Det var fullt med folk där. Det fanns inte mycket mer än det men det låg madrasser och filtar på golvet och stora lådor med mat.

Så det leder oss till nu, jag är fast här och vet inte om jag någonsin kommer hitta min familj igen. Ingen kan gå ut utan vissa som har dräkter och masker. Jag har funderat på att gå ut och försöka hitta dem men det finns tusentals olika ställen de kan vara på.

1 vecka senare

Tiden går sakta här det är som att den går dubbelt så sakta än vad den gjorde innan. Jag har fått några vänner här men inte många, jag orkar inte med det jag orkar ingenting. Jag tänker på dem ibland när jag ser andra familjer vara tillsammans då får jag tillbaka gamla minnen. Jag minns första gången jag träffade Andi. Jag hade precis fyllt 18 och hade börjat mitt första riktiga jobb på en restaurang. Jag hade jobbat där i 2 dar när hon kom in genom dörrarna på restaurangen, jag kommer aldrig glömma henne leende. Det var hennes första dag och skulle börja jobba på samma jobb som mig. Det var en av mina bästa dagar i mitt liv och jag kommer aldrig glömma bort den dagen.

11 månader senare

Hej det var ett tag sen jag skrev nu men Inget speciellt har hänt. Dagarna går oftast åt att bygga upp ett hem om man ens kan kalla det de. Det enda som glädjer mig under dagarna är min vän Jakob vi är vänner redan sen innan och vi bodde även grannar förut. Hans barn och mina barn brukade leka förut och vi träffades ganska ofta ändå. Hans familj är också borta och är någon annanstans nu.

2 dagar senare

Hej så jag och min vän Jakob har bestämt oss att gå ut ditt ut till världen. Vi ska leta reda på våra familjer och vi hoppas att de är på samma ställe. Så vi har väl ingen speciell plan förutom att ta och fråga ledarna här om de vet något.

Så vi gick dit och de hjälpte oss, vi har några ställen som de antagligen är på. Det är dit de närmaste polisstationerna kan ha fört dem. Vi fick till och med tillåtelse att gå dit ut och leta reda på dem.

3 dagar senare.

Hej vi försöker fortfarande hitta dem. Så efter sist har vi tagit oss till min bil vilket var 1 dags vandring och sedan har vi hunnit att komma till några ställen men där har de inte varit. På nätterna sover vi i min bil men man får inte mycket sömn. Vi måste ha på oss dräkterna hela tiden och det är väldigt jobbigt att gå i. Jag känner för varje dag att man blir tröttare och tröttare och jag vet inte om jag orkar mycket till.

4 dagar senare

Så vi har varit här ute i 1 vecka nu och energin är nästan slut. Vi övernattar ibland hos andra för att kunna vila. Jag vet inte om vi någonsin kommer hitta dem men varken jag eller Jakob tänker ge upp han vill lika mycket som jag hitta sin familj.

1 dag senare

Det var faktiskt en gammal kompis till min fru som jag träffade idag hon sa att hon hade träffat Andi den dagen allt hände. De hade tydligen varit på samma polisstation den dagen och sedan hade de hamnat i olika lastbilar. Alla på den stationen hade delats in i två bilar som sedan ledde till två olika ställen. Jag frågade om hon visste var den andra åkte och det visste hon. Om jag ska var ärlig så hade jag faktiskt gett upp mitt hopp men nu sitter vi här i bilen på väg för att träffa våra familjer.

1 dag senare

Bilfärden tog ganska många timmar, de hade tagits långt bort hemifrån. Jag sitter utanför där nu och ska bara ta några 100 steg för att träffa min familj igen. Jag kan inte säga att jag inte är nervös det var nästan ett år sen jag träffade dem.

Så jag gick in och det tog ett tag innan jag hittade dem bland allt folk men jag har hittat dem nu. Jag är så lycklig och även min vän hittade sin familj. Nu spelar det ingen roll vad som händer bara jag är med dem.

Bilfärden tog ganska många timmar, de hade tagits långt bort hemifrån. Jag sitter utanför där nu och ska bara ta några 100 steg för att träffa min familj igen. Jag kan inte säga att jag inte är nervös det var nästan ett år sen jag träffade dem.

Så jag gick in och det tog ett tag innan jag hittade dem bland allt folk men jag har hittat dem nu. Jag är så lycklig och även min vän hittade sin familj. Nu spelar det ingen roll vad som händer bara jag är med dem.

3 månader senare

Hej så vi lever här nere nu och det har blivit som en vana. Alla familjer har fått sitt egna rum och allt här nere börjar fixa sig. Jag har ingen aning om hur länge vi kommer vara här nere det kanske blir några månader, några år eller resten av mitt liv men det gör ingen längre.